

[Bernhard Baunsgaard.]

nyt grundlag. Men netop over for det nye må man være åben, og har man valget mellem at støtte noget gammelt og noget nyt, og har man fornemmelsen af, at begge har kvalitet, så bør det nye have et ekstra point, fordi det er nyt.

Vi har før diskuteret, hvor svært det er at komme videre i vores kulturelle syn. Vi har måttet konstatere, at man i de sidste 2.000 år har nået uendelig lidt på det kulturelle område, og derfor bør det nye altid have et ekstra plus. Det er faktisk kun det nye, man angriber. Man angriber i virkeligheden ikke, at vi støtter noget, som man er vant til. Jeg ved godt, at man for at forsvare sig siger, at man er imod støtte i al almindelighed, men det gælder ikke det store flertal.

Ministeren tog stilling til ændringsforslag nr. 5 om, at det var ministeren, der for fremtiden skulle have afgørelsen og skulle kunne ændre filminstituttets bestyrelses afgørelser. Jeg er glad for, at ministeren så klart siger, at han ikke kan gå med til det. Ministeren, tror jeg, gjorde det på den måde, at han sagde, at ministeren har overvejet og undersøgt, om der var mulighed for at komme med en paragraf noget lignende det, der er foreslået af venstre, konservative og fremskridtspartiet, men overvejelserne er altså endt med en afvisning.

Om dette vil jeg bare sige, at der i himlen er mere glæde over én synder, der ender det rette sted . . . men jeg vil ganske ukristeligt føje til, at jeg havde været mere tryk, om ministeren i dette spørgsmål slet ikke havde haft behov for overvejelse og undersøgelse, men fra først af havde haft den rette indstilling.

(Kort bemærkning).

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at det ikke havde noget med censur at gøre, at man gav statsstøtte til kunsten. Derefter viklede hr. Bernhard Baunsgaard sig ind i en meget lang forklaring om, at hvis der var noget kunst, der var nyt, og noget kunst, der var gammelt, og begge dele havde lige meget kvalitet, så måtte man nok vælge at støtte det nye, og alt sådan noget. Men kan hr. Bernhard Baunsgaard da virkelig ikke forstå, at så er det censur, så har man bortcensureret den gamle kunst, selv om den altså åbenbart havde de tilstrækkelige kvaliteter til, at den i og for sig burde have støtte efter hr. Bernhard Baunsgaards mening?

Når man skal foretage et valg mellem noget kunst og noget andet kunst, så er der nogle, der skal vælge, og disse mennesker er selvfølgelig en slags censorer. Der har man altså ansat nogle mennesker, som hr. Bernhard Baunsgaard kalder uafhængige, men der er ikke nogen mennesker, der er uafhængige. Man har ansat nogle mennesker, nemlig dem, der sidder i filminstituttets bestyrelse, i kunstfondsbestyrelser osv., og disse mennesker kan ikke være uafhængige, ingen mennesker er uafhængige, vi har alle sammen vores mening om, hvad der er god kunst, og hvad der er dårlig kunst, og hvad der bør befordres, og hvad der ikke bør befordres. Det har disse mennesker selvfølgelig også, de er jo ikke nogle guder, nogle overmennesker. Disse mennesker vil selvfølgelig derfor blive bragt i en situation, hvor de bliver nødt til at sidde og foretage censur af de forskellige former for kunstværker, der ansøges om støtte til. Så det, hr. Bernhard Baunsgaard går ind for, er censur.

Det, fremskridtspartiet går ind for, er en fri kunst, et frit kulturliv. Det burde hr. Bernhard Baunsgaard, det radikale venstre, virkelig lægge sig på sinde, med de ting, som det radikale venstre stod for for 60-70 år siden. Det ville simpelt hen klæde det radikale venstre, hvis man virkelig kæmpede for friheden, friheden for kunsten, friheden for kulturen, og ikke lavede denne uværdige afhængighedsordning, som statsstøtteordningen ganske enkelt indebærer. Det kan hr. Bernhard Baunsgaard ikke bortforklare, uanset hvor mange ord han bruger til det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre har altid ment, at samfundet bør støtte kunst og kultur, og det er en forkert, historisk ukorrekt oplysning, når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) påstår noget andet. Der er ikke tale om at censurere; at censurere vil sige at forbyde; her er tale om at støtte.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg vil gerne takke fru Mette Madsen for den begrundelse, at når venstre er indstillet på at ville have et ændringsforslag i forhold til workshoppen, så er det ud fra, at vi i en økonomisk stram tid skal spare. Det tager jeg